

Cursul de Studiu al Bibliei

Lecția No. 8

Ce este convertirea Creștină?

© 2000 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească de Dumitru Cornilescu, dacă nu este notat altfel, (cu corectări gramaticale) prin e-Sword, versiunea 7.9.8, Copyright 2000-2008, Rick Meyers, Toate drepturile rezervate mondial.

Autor: Roger Foster. *Recenzenți Editoriali:* Scott Ashley, John Bald, Peter Eddington, Bruce Gore, Roy Holladay, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Darris McNeely, David Register, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty, Dean Wilson. *Desen:* Shaun Venish.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Ce este convertirea Creștină?

Ce înseamnă a fi convertit? Spre mijlocul secolului XX, sute de milioane de oameni fuseseră convertiți politic la modul de viață ateu promovată de Partidul Comunist. Adoptarea și convertirea larg răspândite la idealurile sociale și politice comuniste l-au făcut unul dintre cele mai puternice sisteme de credință din istorie. Dar convertirea la sistemul acela de credință i-a îndepărtat pe oameni de Dumnezeu în loc de a-i atrage spre El.

Aceasta ar trebui să ne învețe o lecție: Nu toate convertirile sunt inspirate de Dumnezeu. Advocați zeloși ai aproape tuturor ideologiilor, filozofiilor și religiilor încearcă să-i convertească pe alții la modul lor propriu de gândire.

Dorind să convertești pe alții la un mod de viață diferit poate fi o aspirație nobilă. Dar cine are dreptul sau autoritatea să decidă care mod de viață este cel mai bun?

Dreptul acela aparține exclusiv Dumnezeului Creator. Ca Făcătorul nostru, El singur poate determina standardele pe care trebuie să le urmăm dacă noi urmează să trăim în pace și armonie unii cu alții.

Determinarea lui Dumnezeu de a ne schimba natura

Dumnezeu dorește foarte mult ca noi să fim convertiți – să fim converți de ai Lui. El dorește ca noi nu numai să învățăm modul Lui de viață dar să-l și practicăm – să fim sinceri și complet dedicați lui. El ne promite ajutorul Său dacă noi urmăm de bună voie instrucțiunile Lui. Ne va împuternici prin Duhul Său să „îmbrăcăm în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:24). Scopul Lui este *să ne schimbe să ne convertească dinăuntru, din inimă*.

Când cineva I s-a adresat lui Isus Hristos ca „Bunule Învățător,” El a răspuns: „De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu” (Matei 19:16-17, Biblia Ortodoxă Română). Ideea Lui a fost că Dumnezeu este singura sursă de caracter neprihănit, nu că ar fi fost ceva greșit cu propriul caracter al lui Isus.

Dacă noi nu suntem buni în mod natural, atunci cum devenim buni în ochii lui Dumnezeu? Isus ne dă răspunsul: „Nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Marcu 2:17).

Biblia explică de ce omenirea are nevoie atât de disperat de vindecare spirituală. Ne explică de asemenea cum se poate obține acea vindecare. Dezvăluie eforturile lui Dumnezeu să vindece defectele de caracter pe care noi le numim în general ca natura (fîrea) omenească. Începe prin a ne arăta cum a devenit omenirea bolnavă spiritual. Se termină cu ființele omenești vindecate spiritual moștenind viața veșnică drept copiii lui Dumnezeu.

În Biblie găsim amănunte ale determinării lui Dumnezeu să ne salveze de boala spirituală care ne-a plăguit prin toată istoria. Ne explică sursa comportării noastre și a problemelor spirituale. Contrastează natura divină a lui Dumnezeu cu natura noastră omenească și ne descrie planul Său de a schimba unele din atitudinile și răspunsurile noastre cele mai de bază situațiilor de fiecare zi ale vieții. Dezvăluie determinarea lui Dumnezeu – exprimată în „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” -- ca să ne facă „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4).

Doi factori principali formează tot ce este greșit cu firea omenească. Primul este slăbiciunea fundamentală inerentă în mintea și corpul nostru carnal. Gândurile și emoțiile noastre sunt legate direct de impulsurile și dorințele noastre carnale. Noi suntem născuți cu ele. Dar noi nu suntem născuți nici cu cunoștința nici cu puterea să le mânuim corect.

A doua, impulsurile și dorințele noastre naturale sunt adesea afectate, și chiar manipulate, de presiuni exterioare. Influențe contrarii sunt inițiate din multe surse – familiale, educaționale, recreaționale, culturale și spirituale, pentru a numi numai câteva. Dar ele au un singur lucru în comun: Ele tentează instinctele și dorințele noastre de bază.

Părinții noștri ne pot învăța cunoștință spirituală valoroasă, în special dacă înțelegerea lor se bazează pe standardele și cunoștințele lui Dumnezeu. Dar numai Creatorul nostru ne poate da puterea ca să ne controlăm corect gândurile și atitudinile și să rezistăm ispitelor care de bombardează. Deci procesul de a deveni neprihănit este un proces *miraculos* care cere intervenția *directă și activă* a lui Dumnezeu.

Mai întâi El ne cheamă deschizându-ne mințile ca să înțelegem Scripturile. După aceea El începe să ne întoarcă viețile noastre în jur – dacă noi de bună voie răspundem chemării Sale și cooperăm cu El.

Ce este convertirea?

Cuvântul *convertire*, cum este folosit în cercurile religioase de astăzi, de obicei implică acceptarea unui sistem de credință religioasă. Dar semnificația biblică fundamentală este – „a se întoarce spre” – de obicei a *se întoarce spre Dumnezeu*.

Aceasta, bine-nțeles, aduce o întrebare crucială: Dela ce ne întoarcem când ne întoarcem spre Dumnezeu, ce dăm de o parte când suntem convertiți? Sau, cu alte cuvinte, de ce avem nevoie de convertire? Ce ne separă de Dumnezeu în primul rând?

Proorocul Isaia ne dă răspunsul: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci *nelegiuirile* voastre pun un *zid de despărțire* între voi și Dumnezeul vostru; *păcatele* voastre vă ascund Fața Lui și-l împiedecă să v-asculte!” (Isaia 59:1-2). Apostolul Ioan adaugă: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri...” (1 Ioan 1:8). Pentru a primi binecuvântări și alt ajutor dela Dumnezeu, noi trebuie să ne întoarcem la El – recunoscând și întorcându-ne dela păcatele noastre.

Isus l-a comisionat pe apostolul Pavel să meargă la gentili și să „ca să le deschizi ochii, să se întoarcă dela întunecarea la lumină, și *de supt puterea Satanei la Dumnezeu*; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 26:18). Instrucțiunile lui Hristos pentru Pavel ne prevede cu o delinare scurtă de cum urmau să se adauge convertiții la corpul spiritual, „Biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:2). Fiecare convert nou trebuie să se întoarcă dela căile Satanei întorcându-se la căile lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să accepte și să răspundă termenilor și condițiilor lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor.

În lecția aceasta vom examina procesul prin care viețile noastre pot fi întoarse spre Dumnezeu – procesul de *convertire*. Vom afla ce a înțeles Petru când i-a exortat pe concetățenii lui: „Pocățiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele...” (Faptele Apostolilor 3:19). Noi examinăm cum, începând cu pocăința, noii convertiți se pot întoarce dela o viață de păcat să devină slujitorii Dumnezeului cel viu.

Ce este păcatul?

Prin tot cursul acesta vedem că Dumnezeu explică ce este păcatul. Dar acum vom vedea dacă Scripturile ne dau o vedere și mai largă a păcatului decât am întâlnit deja. Deci să începem lecția aceasta prin examinarea aspectelor păcatului referite în modul cel mai obișnuit în Biblie. În același timp, vom afla de ce noi păcătuim astfel ca să putem înțelege mai bine necesitatea procesului de convertire. Atunci ne vom îndrepta spre alte aspecte ale pocăinței, botezului și a convertirii.

Cum definește Biblia păcatul în forma cea mai directă?

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4).

Legea lui Dumnezeu definește diferența dintre bine și rău, între păcat și neprihănire. Așa Cum a explicat Pavel: „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20).

Care este miezul legii lui Dumnezeu?

„Domnul a scris pe table ...Cele Zece Porunci cari vă fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi [Moise] le-a dat” (Deuteronom 10:4).

Toate poruncile Scripturilor și alte legi sunt bazate pe principiile conținute în Cele Zece Porunci – și Cele Zece Porunci sunt bazate pe *două regiuni mari de dragoste* care reflectă caracterul lui Dumnezeu (Matei 22:37-40; compară cu 1 Ioan 4:8, 16; Romani 13:9-10).

Păcatul este comportarea într-o manieră care nu arată dragoste nici pentru Dumnezeu nici pentru vecinul nostru. Îi dăunează pe alții la fel ca și pe noi înșine. Este în special de distructivă relației noastre unii cu alții și cu Dumnezeu.

(Pentru o explicație mai completă a daunelor cauzate de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, și a beneficiilor pe care le vei culege ținându-le, să ceri negreșit copia ta gratuită a *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments]).

Ce trebuie noi să facem mai întâi pentru a fi convertiți?

„...Dar dacă cel rău se întoarce dela toate păcatele pe cari le-a săvârșit, și păzește toate legile Mele și face ce este drept și plăcut, va trăi negreșit, nu va muri...” (Ezekiel 18:21).

Ca să fim convertiți – să ne întoarcem dela păcat și să primim iertarea lui Dumnezeu și pe Duhul Sfânt – noi trebuie să ne oprim de a mai încălca legile Lui și să începem să dezvoltăm obiceiuri drepte prin supunerea la ele. „Dimpotrivă când zic celui rău: „Vei muri!” -- dacă *se întoarce dela păcatul lui și face ce este bine și plăcut*, dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, *urmează învățăturile cari dau viața*, și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri. Toate păcatele pe cari le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit!” (Ezekiel 33:14-16).

Cât este de răspândit păcatul?

„după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3:10-12; compară versul 23).

Biblia ne spune că noi toți am cedat dorinței și a egoismului naturii omenești și am violat legile lui Dumnezeu.

Să considerăm atât cum Biblia descrie diferite aspecte ale păcatului, și în același timp, explică *dece* păcătuim noi.

Sunt unele păcate mai ușor de recunoscut decât altele?

„Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5:19-21).

Aproape fiecare înțelege că o comportare revoltător de agresivă, dușmănoasă și dedată plăcerilor este dăunătoare. Dar nu fiecare vede clar sursa acestei comportări. Deci unele aspecte ale păcatului nu sunt atât de vizibile ca acelea descrise de Pavel în Galateni.

Unde începe păcatul?

„Dar, ce iese din gură, vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele...” (Matei 15:18-19).

Păcatul începe în *mințile noastre*. Începe prin gânduri, dorințe și atitudini dăunătoare. Pavel ne spune că „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3; compară cu Romani 1:28-32; Galateni 5:24; Coloseni 3:5-9).

A dat Isus exemple clare de asemenea păcate?

„Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea supt pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule”, va cădea supt pedeapsa focului gheenei” (Matei 5:22).

„Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Marcu 7:6).

„Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28).

Nesupunerea legilor lui Dumnezeu începe întotdeauna în minte. Isus a citat relele mâniei, ipocriziei și a poftii sexuale pentru a ilustra principiul acesta. Apostolul Petru de asemenea a înțeles că păcatul este produsul unei gândiri stricate. Când l-a certat pe vrăjitorul Simion, Petru l-a sfătuit, „Pocăiește-te dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință” (Faptele Apostolilor 8:22; compară cu Psalm 81:11-13).

Este păcat pentru noi să ne pângărim conștiința?

„Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută” (1 Timotei 1: 5).

„...Tot ce nu vine din încredințare, e păcat.” (Romani 14:23).

Conștiința noastră este numai ceea ce noi credem să fie bine sau rău, indiferent dacă este așa sau nu. Când ne încălcăm conștiința, noi facem ceva ce credem că nu ar trebui să facem, și astfel compromitem cu ceea ce credem să fie rău. Pavel spune că aceasta, de asemenea, este păcat.

Noi accentuăm că nimeni nu se naște cunoscând automat binele de rău. După cum am văzut deja din Cursul acesta de Studiu al Bibliei, o înțelegere a binelui și răului vine dela cunoașterea legii lui Dumnezeu. Cunoștința aceasta devine parte a conștiinței noastre. Dacă noi acționăm contrar acestei cunoștințe, în literă sau în spirit, noi păcătuim. Apostolul Pavel ne-a avertizat de asemenea: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni cari vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roș în însuși cugetul lor” (1 Timotei 4:1-2). Dacă continuăm să păcătuim când știm mai bine, purtăm riscul de ne „înfiera” conștiință astfel că devenim mai puțin senzitivi la păcat și astfel mai întăriți împotriva lui Dumnezeu.

Este posibil să ne vedem mai neprihăniți decât suntem?

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii cari se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți” (Luca 18:9).

În parabola care începe cu versul următor în Evanghelia lui Luca, Isus descrie doi oameni, fiecare dintre ei uitându-se foarte diferit la el însuși. Isus ilustrează că este ușor pentru unul să se considere pe el însuși neprihănit când nu este. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Îți mulțămesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” Vameșul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:10-13).

Fariseul, membru al unui corp religios respectat, a observat cerințele externe ale legii. El a apărut neprihănit altora, dar lui i-a lipsit în întregime scopul atâtor de multe legi date de Dumnezeu – dragostea și respectul pentru aproapele tău. În inima sa el însă disprețuia altă lume. El a arătat spre supunerea sa exterioară ca să se exalte pe sine peste alții în loc să cultive dragostea reală pentru ei.

Prin contrast, vameșul (colectorul de taxe), un membru al unei profesii disprețuite, care era renumită pentru înșelarea oamenilor, a putut vedea că păcătuise. El a venit la Dumnezeu pocăit, căutând iertarea Lui ca să poată să-și înceapă viața reînnoită. Isus a conchis parabola Sa spunând: „Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se

înaltă, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat” (versul 14). Numai acei care se smeresc ei înșiși destul ca să recunoască atitudinile, dorințele și motivele lor păcătoase, pot afla pocăința adevărată. Acei care rămân neprihăniți în proprii lor ochi, rămân orbiți spiritual.

Firea noastră păcătoasă

Ce anume dinăuntrul nostru ne îndeamnă să păcătuim?

„Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte... Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:6-8; compară cu Tit 1:15; Isaia 55:7-8).

Ca ființe omenești, noi preferăm să facem lucrurile conform căii noastre proprii. Ca rezultat putem dezvolta cu ușurință, conștient sau inconștient, resentimentul pentru autoritatea lui Dumnezeu asupra noastră (Coloseni 1:21). Aceasta este în special de adevărat când instrucțiunea lui ne interzice să facem ceea ce vrem noi.

Atunci, devine ușor pentru noi să convertim, de obicei inconștient, resentimentele noastre – dușmănia noastră ascunsă spre ceea ce noi simțim ca intervenția inutilă a lui Dumnezeu în treburile noastre – într-o rezistență activă împotriva poruncilor Lui. Noi simplu începem să ignorăm unele din legile Sale sau să le reinterpretăm să se potrivească vederilor noastre proprii. Acesta este modul în care lucrează *firea noastră păcătoasă*, numită în mod obișnuit *natura omenească*. Atitudinile acestea greșite încep în mintea noastră.

De obicei noi deghizăm atitudinile de resentiment și de nesupunere cu o așa extindere încât noi ne înșelăm singuri în credința că ele numai există. Așa cum a observat Ieremia: „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Noi ne putem înșela cu ușurință în a crede că nu facem nimic rău. De aceea Scripturile ne spun, „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbe 14:12). Noi ne orbim singuri la seriozitatea păcatelor noastre.

Fiecare trebuie să dea față cu o minte păcătoasă, înșelătoare. Nu există excepții. Rezistența la instrucțiunile lui Dumnezeu începe cu gândurile și atitudinile noastre. Noi toți am păcătuit! Noi toți suntem vinovați!

A recunoscut Pavel firea sa păcătoasă?

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Romani 7:14-17).

Pavel a înțeles foarte bine firea sa omenească – cât de înșelătoare poate fi. Ca tânăr băiat evreu el fusese învățat să facă ceea ce era drept. În linie cu pregătirea sa timpurie, el a fost excepțional de sincer. Totuși, când Hristos i-a deschis mintea să se vadă așa cum a fost el în realitate, el a recunoscut că se înșela singur asupra propriei sale neprihăniri. El a putut vedea că păcătuisese în multe feluri, atât în activitate cât și în atitudine.

El a conchis: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământescă, pentrucă, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine” (versurile 18-21).

Pavel nu a ales deliberat să păcătuiască. Cu toate acestea, el a putut să se uite înapoi la viața sa și să recunoască ce multe lucruri pe care le făcuse fuseseră într-adevăr păcătoase, deși la vremea aceea el nu pricepuse că erau greșite și contrarii voinței lui Dumnezeu. Descriind orbirea sa la propriile sale activități păcătoase și la slăbiciunea sa de a rezista păcatului, el îl descrie pe fiecare dintre noi.

Trebuie să ne recunoaștem noi păcatele noastre și să le rezolvăm?

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1 Ioan 1:8-10; compară cu Iacov 1:13-15).

Una dintre problemele noastre cele mai mari, este să recunoaștem că atitudinile și acțiunile noastre nu sunt drepte în vederea lui Dumnezeu. Noi ne putem convinge singuri că felurile noastre sunt bune și drepte. Dar pentru a fi cu adevărat convertiți – întorși din toată inima la Dumnezeu -- noi trebuie să ne examinăm cu atenție și bunăvoință motivele noastre proprii. Trebuie să recunoaștem că suntem cu toții prea susceptibili dorințelor care ne canalizează gândirea noastră pe calea păcatului.

Isus a explicat că prioritățile noastre – ce este cel mai important pentru noi – ne determină de obicei acțiunile. El a citat ca exemplu problema obișnuită a lăcomiei: „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ținea numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Fariseii, cari erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea, și își băteau joc de El. Isus le-a zis: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentrucă ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:13-15).

Ce prețuim noi cel mai mult este ceea ce determină comportarea noastră. Când valorile noastre sunt defecte, noi căutăm moduri ca să ne justificăm părerile și comportarea, înșelându-ne astfel singuri (Iacov 1:22-24).

Care este cea mai obișnuită înșelare de sine?

„Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățăături cari nu sunt decât niște porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni...El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră” (Marcu 7:6-9; compară cu Coloseni 2:8).

Tradițiile, care nu sunt bazate solid pe principiile și legile lui Dumnezeu, ne oferă adesea scuze ușoare pentru păcat. Pentru că aproape fiecare le practică, raționăm noi, cum ar putea ele să fie greșite?

Dar de multe ori ele sunt greșite. Isus a arătat că tradițiile religioase obișnuite, în timp ce pe din afară apar ca drepte, în realitate pot deghiza păcatul. „Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta,” și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu

moartea.” Dar voi ziceți: „Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu,” nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre” (Matei 15:4-6).

Unul dintre motivele pentru care Isus a murit pentru noi a fost să plătească pedeapsa pentru urmarea tradițiilor contrare Scripturilor. Apostolul Petru confirmă aceasta: „...Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:17-19). Este important ca noi să examinăm tradițiile pe care le urmăm pentru a fi siguri că nu sunt în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Concepțiile mai largi de păcat ale Bibliei

Cuvintele Ebraice și Grecești traduse „păcat” prin toată Biblia se concentrează în mare pe două concepții. Primul este transgresiunea.

Să comiți o transgresiune înseamnă „să pășești peste” sau „să treci dincolo de o limită sau o margine determinată.” Concepția aceasta poate fi comparată cu un atlet jucând pe un teren cu linii delimitând limitele în cadrul cărora urmează să se joace jocul. Când un jucător trece peste liniile acelor limite, el a comis o „transgresiune” și a ieșit în afara hotarelor. Limitele sunt puse ca să delimiteze zona de jucat și jucătorii trebuie să stea în cadrul limitelor acelei zone.

Cele mai multe din celelalte cuvinte traduse „păcat” în Biblie aplică un al doilea concept, „de a greși ținta.” Din nou, pentru a folosi o analogie din sport, dacă un jucător țintește spre un scop și greșește, câte puncte primește? Nici unul. El nu și-a atins scopul, a greșit ținta la care a țintit.

Vederea aceasta a păcatului include concepția noastră de a merge într-o anumită direcție dar abătându-ne dela traseu și fără să mai continuăm în direcția intenționată, cu rezultatul că nu mai ajungem la destinația propusă. Am greșit-o.

Concepția aceasta de asemenea acoperă ideea de a nu ne măsura cu un anumit standard. Sper exemplu, cele mai multe cursuri și examene academice sunt gradate conform cu un minimum standard. Dacă noi nu satisfacem acest standard, noi cădem la acel curs sau examen. Ne satisfacând standardul

acela am „greșit ținta” și nu am trecut examenul sau cursul.

Ambele aceste concepții, transgresiunea și greșitul țintei, au cerințe de bază. Pentru ca noi să transgresăm, dacă trecem peste hotare sau limite, atunci trebuie să avem hotare sau limite peste care să trecem. Dacă noi greșim ținta, trebuie să avem o marcă, o țintă sau un standard pe care să-l greșim. Păcatul, atunci, înseamnă să transgresăm hotarele pe care Dumnezeu ni le-a pus, să greșim țelul pe care ni l-a stabilit El.

Aici este unde definițiile biblice ale păcatului devin importante – pentru că scripturile acestea definesc limitele sau standardele pe care Dumnezeu ni le-a pus. Ele definesc terenul de joc în care urmează ca noi să trăim. Ele de asemenea definesc scopurile spre care trebuie să țintim noi, *standardele minime* pe care noi suntem de așteptat să satisfacem. În alte cuvinte, definițiile biblice ale păcatului ne indică standardele pe care ni le-a dat Dumnezeu, care definesc ce Îi este acceptabil și ce nu. Ele ne arată ce se măsoară cu aceste standarde și ce este mai puțin decât ele, principiile fundamentale pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru ca noi să trăim cu ele.

Definițiile păcatului în Biblie nu sunt numai arbitrare ce să faci și ce să nu faci. În schimb, ele ne arată modul în care Dumnezeu vrea ca noi să trăim, principiile spirituale care reflectă caracterul Său.

Rolul Diavolului în Religie

Scripturile dezvăluie că diavolul, ca „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4), a asamblat o mulțime vastă de ajutoare omenești. Cei mai mulți dintre aceștia sunt numai simpli adepți. Dar mult prea mulți dintre adepții săi sunt de asemenea învățători religioși înșelați.

Pavel explică legătura dintre ei și diavol: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:13-14).

Orbiți de doctrinele și tradițiile false dar populare care s-au transmis dela o generație la alta, învățătorii aceștia înșelați sunt între cele mai influențiale unelte de decepție ale Satanei. El îi folosește ca să deghizeze inteligent căile sale drept căi ale lui Dumnezeu și să-i conducă pe oameni pe drum greșit.

Unii dintre conducătorii aceștia, și instituțiile pe care le servesc, sunt evident bazate pe concepții nebiblice. Cu alte

cuvinte, credințele lor sunt la origine seculare sau păgâne.

Dar multe altele sunt falsificări ale celor stabilite de Isus. Însuși Isus a prezis că se vor ridica învățători falși care îi „vor înșela pe mulți” (Matei 24:5, 11, 24). Creștinismul acesta fals a început încă din timpul vieții apostolilor lui Hristos (Galateni 1:6-7). Petru i-a prevenit pe Creștinii credincioși: „În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, cari vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Petru 2:1-2).

Diavolul joacă un rol imens în religiile omenirii. Numai acei care cer ajutorul lui Dumnezeu, în timp ce studiază cu sârguință Biblia și compară credințele lor cu ce învață ea, pot spera să învingă decepțiile care sunt prevalente în organizațiile și tovărășiile religioase de astăzi.

Cum suntem noi ispitiți?

Ce, în afară de atracțiile fizice, este cel mai răspunzător pentru ispitirea noastră să păcătuim?

„Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt...?” (Faptele Apostolilor 5:3).

„Cei înfățișați prin sămânța căzută lângă drum, sunt aceia în cari este sămănat Cuvântul; dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată, și ia Cuvântul sămănat în ei” (Marcu 4:15).

„căci unele -'au și întors să urmeze pe Satana” (1 Timotei 5:15).

Scripturile se referă uneori la Satana ce „ispititorul” (Matei 4:3). El este meșter la a ne ispiti să dăm cont slăbiciunilor și dorințelor noastre egoiste (Efeseni 2:1-3).

Pavel i-a avertizat pe Creștini, fiind întorși de sub influența Satanei, să nu-i cadă pradă din nou. El a știut că aceasta a fost o primejdie reală (2 Corinteni 11:3). El a scris: „Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă știri despre credința voastră, de teamă ca nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul, și osteneala noastră să fi fost degeaba” (1 Tesaloniceni 3:5).

Care este una dintre căile principale ale Satanei de a-i seduce pe oameni să păcătuiască?

„Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11:13-15).

Puțină lume înțelege extinderea influenței Satanei asupra instituțiilor și practicilor religioase ale lumii. Satana a reușit să ofere oamenilor orice preferință religioasă pe care ei ar fi posibil să-și imagineze. Rezultatul este confuzia religioasă. Numai prin citirea și urmărirea cu atenție a Scripturilor (2 Timotei 3:13-17) ne putem noi descurca din mlaștina mondială a confuziei și înșelăciunii religioase. (Să citești negreșit „Rolul Diavolului în religie” la pagina 9).

Din cauza acestei înșelăciuni religioase larg răspândite, este esențial ca noi să ne rugăm pentru ajutorul lui Dumnezeu ca să înțelegem corect Cuvântul Său și să ne pocăim de toate transgresiunile noastre. Când dorim să ne schimbăm viețile, și să ne predăm din inimă voii lui Dumnezeu, El a promis să ne audă și să ne răspundă. „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci ori și cine cere [din inimă și conform voinței Sale], capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Matei 7:7-8). „Și orice vom cere, vom căpăta dela El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3:22).

Dumnezeu l-a folosit pe prorocul Natan să-l certe pe Regele David pentru comiterea adulterului cu Bet-Șeba după ce a aranjat ca soțul ei să fie omorât în luptă (2 Samuel 12:7-9). David și-a recunoscut cu smerenia păcatele și s-a pocăit înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune. Negreșit să citești și să meditezi asupra rugăciunii de pocăință din inimă a lui David așa cum a fost înregistrată în Psalmul 51:1-3, 6-10). Dumnezeu a păstra rugăciunea de pocăință a lui David ca un exemplu al atitudinii pe care ar trebui s-o avem noi când cerem iertarea Lui.

Importanța pocăinței

Am aflat deja că ne pocăim întorcându-ne dela păcat și predându-ne viețile lui Dumnezeu. Pocăința începe cu chemarea lui Dumnezeu – deschiderea Lui a minților noastre ca să înțelegem corect Cuvântul Său. Atunci trebuie să ne rugăm pentru ajutorul Lui și începem să studiem Scripturile ca să aflăm ce avem nevoie să schimbăm. Noi facem aceasta comparând credințele, comportarea, obiceiurile, tradițiile și gândurile noastre cu Sfânta Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu este singurul standard de încredere cu care trebuie să ne măsurăm atitudinea și comportarea noastră. Procesul acesta de auto-examinare este esențial dacă pocăința noastră urmează să fie adevărată, și ar putea lua o parte considerabilă din timpul nostru, în special dacă nu suntem familiari cu Scripturile. Acum să vedem ce are de spus Biblia despre pocăința adevărată și importanța ei pentru relația noastră cu Dumnezeu.

A subliniat Isus importanța pocăinței?

„N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși” (Luca 5:32).

„După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S'a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14-15; compară cu Matei 4:17).

Isus a propovăduit că prioritatea noastră cea mai importantă ar trebui să fie intrarea în Împărăția lui Dumnezeu (Matei 6:33). Dela începutul serviciului Său public El a subliniat că *pocăința* este o parte integrală din realizarea acestui scop.

Au propovăduit pocăința proorocii din vechime ai lui Dumnezeu?

„Domnul v-a trimis pe toți slujitorii Săi proorocii, i-a trimis din dimineață; și n-ați ascultat, n-ați plecat urechea să ascultați. Ei au zis: „Întoarceți-vă fiecare dela calea voastră cea rea și dela răutatea faptelor voastre...” (Ieremia 25:4-5).

Trebuie ca același mesaj să continue a fi propovăduit în întreaga lume?

*„Apoi [Isus] le-a zis: „...că trebuie să se împlinescă tot ce este scris despre Mine...”
...Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalem” (Luca 24:44-47).*

Scripturile arată că Dumnezeu este consistent. Dela început El Și-a trimis slujitorii cu același mesaj: „pocăiți-vă și vă întoarceți de la toate nelegiuirile voastre, ca necredința să nu vă fie piedică. Lepădați de la voi toate păcatele voastre cu care ați greșit și vă faceți o inimă nouă și un duh nou” (Ezekiel 18:30-31, Biblia Ortodoxă Română).

Trebuie ca fiecare să se pocăiască?

„Eu vă spun: ...dacă nu vă pocăiți, toți veți peri...” (Luca 13:3; compară cu Faptele Apostolilor 17:30; 2 Petru 3:9).

Viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu este la dispoziția numai a celor care se pocăiesc de păcatele lor! Nu sunt excepții, pentru că „toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Ce este pocăința?

Ce, în vederea lui Dumnezeu, demonstrează că pocăința noastră este adevărată?

„Ioan zicea dar noroadelor, cari veneau să fie botezate de el: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră...orice pom care nu face roadă bună, este tăiat și aruncat în foc” (Luca 3:7-9).

„Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalem, în toată Iudea, și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor” (Faptele Apostolilor 26:20).

Pocăința adevărată produce o schimbare în modul în care trăim, chiar și în modul în care gândim. Acei care spun că s-au pocăit dar nu produc „roade vrednice de pocăința” (Matei 3:8) se

înșeală singuri. „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc...” (Tit 1:16). „Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într-o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1:23-25).

Care este atitudinea unui pocăit adevărat?

„Vameșul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

„Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc...” (Iov 42:4-6).

Pocăința adevărată este mai mult decât simpla recunoaștere că am greșit. Chiar și dorința de a greși trebuie să ne devină repulsivă. Dumnezeu vrea ca noi să „urâm răul” (Proverbe 8:13), în special răul pe care am ajuns să-l recunoaștem în noi înșine.

Noi vrem cu nerăbdare ca Dumnezeu să ne schimbe inimile. La fel ca Regele David din vechime, noi ar trebui să-I cerem lui Dumnezeu să creeze în noi o inimă curată și un duh drept (Psalm 51:10). Noi trebuie să ne vedem ca păcătoși și să ne pară rău cu adevărat. Noi trebuie să recunoaștem că păcatele noastre încep în gândurile noastre, adesea motivate de mândria și egoismul nostru, de mânie și invidie, pofta și lăcomia noastră – pe scurt firea noastră omenească.

A confirmat Isus că păcatul începe în inimă?

„Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om” (Marcu 7:21-23).

Unele din aceste trăsături inerente omenești pot fi mai accentuate decât altele. Totuși, dacă noi cerem cu sinceritate lui Dumnezeu să ne deschidă ochii să ne vedem cum suntem, ar trebui să fim capabili să recunoaștem în noi multe din atitudinile și comportările pe care Scripturile le definesc ca păcătoase. Atunci trebuie să ne ducem la Dumnezeu în rugăciune pentru puterea de care avem nevoie să ne întoarcem dela căile acelea și să le înlocuim cu natura și caracterul lui Dumnezeu cum ne este dezvăluit în Sfintele Scripturi.

Include pocăința schimbarea atitudinii noastre către păcatele altora împotriva noastră?

„Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre” (Marcu 11:25-26).

„Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: „Îmi pare rău!” -să-l ierți” (Luca 17:3-4).

Pentru că legea lui Dumnezeu este bazată pe dragostea pentru El și dragostea pentru alții tot așa cum ne iubim pe noi înșine (Marcu 12:30-31), iertându-i pe alții este o parte semnificativă a pocăinței noastre. „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi” (Luca 17:3-4).

Botezul: Dece avem nevoie de el?

Ce parte a procesului de convertire urmează pocăința adevărată?

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh2 (Faptele Apostolilor 2:38).

„Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului” (Faptele Apostolilor 22:16).

Este prin botez că noi ne facem dedicarea formală ca să ne întoarcem permanent dela păcat și să ne predăm viețile lui Dumnezeu.

L-au botezat Isus și apostolii pe pocăit?

„Domnul a aflat că Fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan...Atunci a părăsit Iudea, și S'a întors în Galilea” (Ioan 4:1-3).

„Și mulți dintre Corinteni, cari auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați” (Faptele Apostolilor 18:8).

A voit Isus ca slujitorii Săi să continue să boteze noi discipoli?

„Isus S'a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „...Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” Matei 28:18-20).

Isus le-a poruncit discipolilor Săi să continue botezând după moartea și învierea Sa. Promisiunea Lui că avea să fie cu ei până la sfârșitul veacului – care încă nu a avut loc – arată că El a intenționat ca botezul să fie o parte a responsabilităților adepților Săi prin toate veacurile interpușe, inclusiv al nostru.

Dece este important botezul?

„Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16).

Botezul merge chiar la inima iertării lui Dumnezeu a păcatelor noastre și a darului Său al mântuirii. Prin moartea Sa Hristos a plătit pedeapsa (Romani 6:23) pentru păcatele noastre. La masa de Paști (Passover) în noaptea de ajun a răstignirii Sale, Isus a binecuvântat o cupă de vin și le-a spus

discipolilor Săi: „căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28).

Pavel explică cum „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Matei 5:8). După care adaugă: „...Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu” (versul 9). Pavel a scris de asemenea: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El” (2 Timotei 2:11).

În ce fel murim noi împreună cu Hristos?

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3).

Botezul este o ceremonie simbolică de înmormântare – poruncită de Însuși Isus – prin care noi acceptăm moartea Sa ca sacrificiu pentru păcatele noastre. „V-am învățat înainte de toate,” a scris Pavel, „așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; 1Co 15:4 că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3-4).

Pavel a explicat de asemenea: „...Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire...” (Romani 3:23-25).

Prin ceremonia a botezului noi devenim simbolic uniți prin moarte cu Hristos. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Romani 6:5-6).

Ce responsabilități vin cu botezul?

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4).

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii” (versurile 11-13).

Botezul înseamnă sfârșitul unei vieți de păcătuit obișnuit și începutul unei vieți dedicate neprihănirii. „...Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S'a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:11-14).

Include responsabilitatea aceasta trăitul unei vieți supuse, ascultătoare?

„Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

„Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29; compară cu 2 Corinteni 10:3-4).

Învățăturile întregii Biblii – atât Vechiul cât și Noul Testament – devin ghidul nostru în viață. Noul Testament ne explică *cum* ar trebui noi să aplicăm învățăturile Vechiului Testament sub Noul Legământ. Accentul Noului Legământ este implementarea corectă a spiritului – intenției – legii lui Dumnezeu.

Nu mai putem trăi oricum am voi, ignorând instrucțiunile lui Dumnezeu. Isus a făcut aceasta abundent de clar: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari *lucrați fărădelege*” (Matei 7:21-23). Noi trebuie să trăim *conform legii*, nu *fărădelege*.

Dece a fost Isus botezat?

„Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar Ioan căuta să-l oprească. „Eu”, zicea el, „am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Atunci Ioan L-a lăsat” (Matei 3:13-15).

„În vremea aceea, a venit Isus din Nazaretul Galileii, și a fost botezat de Ioan în Iordan” (Marcu 1:9).

Isus s-a născut ca să ne fie un exemplu perfect de ființă omenească fizică. Deși El nu a păcătuit niciodată și nu a avut nevoie de iertare, El a fost botezat ca să ne dea un exemplu pe care noi ar trebui să-l urmăm. Așa cum a fost El botezat, tot așa să fim și noi. El ne-a arătat personal că botezul este modul stabilit de El pentru noi ca să ne unim cu El în moarte astfel ca păcatele noastre să poată fi iertate.

Trebuie ca și copiii să fie botezați?

„Și mulți dintre Corinteni, cari auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați” (Faptele Apostolilor 18:8).

„Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (Faptele Apostolilor 2:41).

„Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei” (Faptele Apostolilor 8:12).

Botezul este pentru acei suficient de maturi ca să înțeleagă și să creadă semnificația pocăinței și a botezului. Cu excepția unor rare ocazii pentru unii în anii târzii ai adolescenței, cei mai mulți copii nu sunt suficient de maturi ca să evalueze că păcătuiesc. Simplu ei nu sunt suficient de maturi ca să-și dea seama de propria lor natură și ce este greșit cu ea.

Copiii Îi sunt prețioși lui Dumnezeu. Isus a luat copiii mici în brațele Sale și i-a binecuvântat (Marcu 10:13-16). Dar în fiecare exemplu specific de botez menționat în Biblie, vedem că acei care au fost botezați au fost suficient de bătrâni și de maturi ca să înțeleagă pocăirea, botezul și seriozitatea dedicării lor. Numai acei care au fost suficient de maturi ca să producă fructele pocăinței ar trebui să fie botezați.

Este nevoie vre-odată să se reboteze adulții?

„Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus” (Faptele Apostolilor 19:3-5).

Deși oamenii aceștia fuseseră scufundați la botezul lui Ioan Botezătorul, ei nu primiseră pe Duhul Sfânt (versul 2). Numai acei care primesc pe Duhul lui Dumnezeu sunt discipoli convertiți ai lui Hristos (Romani 8:9). Pavel i-a rebotezat în numele lui Isus Hristos astfel ca ei să primească pe Duhul Sfânt.

Astăzi multă lume a fost botezată fără să înțeleagă niciodată ce este păcatul și înseamnă pocăința adevărată. Ei, de asemenea, vor trebui să fie rebotezați ca să primească Duhul lui Dumnezeu și să fie convertiți.

Cum trebuie să fim noi botezați?

„Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape; și oamenii veneau ca să fie botezați” (Ioan 3:23).

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El” (Matei 3:16).

Observă că Ioan Botezătorul a ales o locație unde a fost „multă apă” ca să-i boteze pe cei care veneau la el. Și Isus „a ieșit afară din apă” când a fost botezat. Dece sunt semnificative aceste cuvinte? Cuvântul grec *baptizo* înseamnă „a afunda,” „a înmuia” sau „a scufunda.”

Isus ne-a dat un exemplu de a fi complet scufundat în apă într-un loc unde este „multă apă” ca să facă aceasta posibilă. Alte exemple de botezuri de discipolii lui Hristos menționate în Biblie urmează același obicei. Spre exemplu, citim în Faptele Apostolilor 8:38 că „s-au coborât amândoi în apă, și Filip și famenul, și [Filip] l-a botezat.” Nu există nici un exemplu biblic de un alt fel de botez.

Simbolismul botezului, ca înmormântarea vechiului ego, *cere o ceremonie reprezentând o înmormântare reală*. Numai botezul prin scufundare satisface cerința aceasta simbolică. Deci, urmând exemplul Mântuitorului nostru, noi trebuie de asemenea să fim complet scufundați în apă când suntem botezați, simbolizând îngroparea vechiului ego cu El într-un mormânt de apă.

Alte botezuri

Când Ioan Botezătorul a vorbit despre botezul cu foc și botezul cu Duhul Sfânt, ce a înțeles? Observă cuvintele exacte ale lui Ioan: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-i duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grâнар; dar *pleava o va arde într-un foc care nu se stinge*” (Matei 3:11-12).

Cuvântul botez înseamnă „să pui în” sau „să scufunzi” în ceva. Ioan a botezat în apă scufundând oamenii în apa Râului Iordan. Dar el a explicat că Hristos va merge dincolo de ceea ce făcea el. El a explicat imediat referința sa la botezul cu foc. Cei ce refuză să se pocăiască urmează să fie priviți ca „pleavă” și, la sfârșitul veacului, vor fi aruncați în lacul de foc (Apocalipsa 20:15):

Isus Însuși a explicat botezul cu Duhul Sfânt. El le-a spus discipolilor Săi că, „Ioan

a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Faptele Apostolilor 1:5). Aceasta s-a împlinit câteva zile mai târziu la Sărbătoarea Pentecostului când discipolii lui Hristos „toți s-au umplut de Duh Sfânt” (Faptele Apostolilor 2: 1-4).

Ce înțelege Pavel în 1 Corinteni 12:13 când el a zis, „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup”? Mai târziu în același capitol Pavel explică despre ce vorbește el. „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui” (versul 27). Trupul acela este identificat explicit ca „biserica lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:28). Cineva care primește pe Duhul Sfânt este imediat „pus în” și făcut membru al „trupului lui Hristos,” Biserica lui Dumnezeu. (Pentru mai multe amănunte asupra acestor „botezuri” să ceri negreșit copia ta gratuită a broșurii *Drumul spre viața veșnică* (The Road to Eternal Life) sau coboară-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean .

Harul lui Dumnezeu și iertarea

Pentru că Dumnezeu ne iartă păcatele la botez, noi trebuie să apreciem cât este de mare iertarea Lui. În același timp, însă, trebuie să înțelegem că iertarea aduce cu ea obligații. Noi de asemenea trebuie să înțelegem că unii învățători religioși, pretinzând că îl reprezintă pe Hristos, interpretează și reprezintă greșit milostenia și iertarea lui Dumnezeu.

În Scripturi iertarea lui Dumnezeu este adesea asociată direct cu cuvântul *grație* sau *har*, care se referă la o favoare nemeritată pe care o primim de la Dumnezeu. Grația este de asemenea legată îndeaproape cu cuvântul *dar*. Se referă de obicei la un dar sau favoare necâștigate, cum sunt spre exemplu darurile lui Dumnezeu ale iertării și vieții veșnice. Este esențial ca noi să înțelegem adevărata semnificație și scop a grației și iertării lui Dumnezeu. Concepțiile sunt legate în de aproape împreună în Scripturi. Ambele sunt cruciale pentru mântuirea noastră.

Grația lui Dumnezeu, însă, este adesea reprezentată greșit de învățătorii religioși.

Cum este grația lui Dumnezeu greșit înțeleasă și greșit folosită?

„Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, cari schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos” (Iuda 4).

Chiar și în zilele apostolilor lui Hristos, „apostoli falși” inteligenți (2 Corinteni 11:13) au început interpretarea greșită a învățăturilor Bibliei și a lui Isus Hristos. Reprezentând greșit grația (harul) lui Dumnezeu – în special în scrierile lui Pavel (2 Petru 3:15-16) – ca o licență să ignore legile lui Dumnezeu. Răstălmăcirea aceasta particulară a Scripturilor, care continuă în multe cercuri religioase, este echivalentă cu *permisiunea de a păcătui*.

Ce oferă asemenea învățători în locul legii lui Dumnezeu?

„Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:18-19).

O libertate falsă – libertatea dela legile și autoritatea lui Dumnezeu – a fost întotdeauna scopul învățătorilor falși. Petru descrie învățători avansând concepții răsucite de „libertate” ca „mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia, și disprețuiesc stăpânirea” (versul 10).

În efect, ei au reprezentat greșit grația (harul) lui Dumnezeu ca independența de legea Sa – însăși legea care definește păcatul. Ei au promovat un tip de libertate – o dezlegare de orice obligație de fi supus poruncilor lui Dumnezeu – care nu este descris nicăieri în Biblie. Ei sunt conduși de firea lor omenească, de mintea carnală pe care Pavel o descrie că „ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7).

Cu toate acestea, ei au reușit să convingă o parte importantă a Creștinilor declarați că grația lui Dumnezeu suportă concepțiile lor false. Noi trebuie să fim atenți ca să nu ne lăsăm niciodată convinși de orice învățătură care transformă grația (harul) într-o permisiune de a păcătui.

Cum îi descrie Petru pe cei care îmbrățișează o asemenea libertate falsă?

„În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăș și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă dela porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase”, și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăș în mocirlă” (2 Petru 2:20-22).

Ce fel de libertate ne învață Biblia în realitate?

„Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața vecinică” (Romani 6:22).

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni cari au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iacov 2:12).

„Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1:25).

Astăzi este populară învățătura că credința este *tot* ceea ce avem nevoie pentru iertare și mântuire. Dar, conform Scripturilor, noi suntem „liberați de păcat” pentru a deveni „robii lui

Dumnezeu.” Noi trebuie să fim „împlinitori cu fapta.” Deci să examinăm ce ne învață Scripturile în realitate despre relația dintre credință, fapte și supunerea lui Dumnezeu.

Ne dezvăluie Scripturile că credința trebuie să fie însoțită de fapte?

„Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17).

Iacov continuă să explice de ce *credința fără fapte* (acțiuni care dovedesc să noi credem cu adevărat în Dumnezeu) este „moartă” – absolut fără de folos. „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zădărnice? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit”; și el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu.” Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă” (Iacov 2:20-26)

Punctul lui Iacov este că acțiunile noastre demonstrează dacă credința noastră este adevărată. Avraam a dovedit că credința sa a fost autentică prin ceea ce a făcut. Iacov explică cum că noi trebuie să urmăm exemplul lui Avraam.

Pavel conchide o discuție asupra importanței credinței accentuând: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31). Atât credința cât și legea lui Dumnezeu sunt componente esențiale ale pocăinței – și a procesului de convertire.

Dece trebuie noi să fim împăcați cu Dumnezeu?

Cum ne-a afectat păcatul relația cu Dumnezeu?

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-l împiedecă să v-asculte!” (Isaia 59:1-2).

Care este soluția înstrăinării noastre de Dumnezeu?

„Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am câpătat împăcarea” (Romani 5:9-11; compară cu 2 Corinteni 5:18-20).

Se așteaptă Dumnezeu ca noi să ne străduim să fim fără vină după împăcarea noastră cu El?

„Și pe voi, cari odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum, prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți dela nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de supt cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel” (Coloseni 1:21-23).

Acei care au fost împăcați cu Dumnezeu prin credința în sacrificiul lui Hristos trebuie să continue să trăiască „în credință” – adică, în armonie cu credințele fundamentale învățate din tot Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 4:4).

Ce păcate sunt acoperite de sângele lui Hristos?

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu” Romani 3:24-25).

La botezul nostru Dumnezeu ne iartă toate păcatele trecute – „păcatele dinainte” – de care ne-am pocăit și pe care ne-am oprit de a le mai face. Dar grația (harul) și milostenia Lui nu ne dau niciodată permisiunea de a continua să păcătuim. Observă cum începe Pavel explicația sa a botezului: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, cari am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1-2).

Hristos a murit să plătească pentru păcatele noastre și să ne conducă la pocăință. El nu a intenționat niciodată ca noi să interpretăm grația (harul) și iertarea ca permisiuni de ignora învățăturile de bază pe care Dumnezeu le-a dezvăluit prin Scripturi mai înainte ca El să fi fost născut. În schimb, El a propovăduit, după cum am citit deja, că „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Luca 4:4).

Dece avem nevoie de grația (harul) lui Dumnezeu?

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:8-10).

Nimic din ce facem noi nu ne poate câștiga iertarea și mântuirea. Amândouă sunt daruri dela Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:16-18).

Este credința în grația (harul) lui Dumnezeu prin sacrificiul lui Hristos necesară pentru iertare?

„În El ...fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Pe voi, cari erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile” (Coloseni 2:11-13).

„De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorâtă

din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1:11-12).

Trebuie ca credința noastră în iertarea lui Dumnezeu să ne afecteze conștiința?

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată” (Evreii 10:19-22).

Odată ce „omul vechi” este îngropat prin botez, Dumnezeu dorește ca să punem în spatele nostru toate sentimentele de vinovăție din cauza păcatelor din trecut. El vrea ca noi să ne apropiem viitorul cu încredere că păcatele noastre ne-au fost iertate de El. Noi urmează să începem o viață nouă fără să ne mai preocupăm de trecut.

Pavel descrie atitudinea unei conștiințe curate pe care Dumnezeu o vrea pentru noi. „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, cari suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință” (Filipeni 3:13-15).

Este importantă conștiința noastră?

Trebuie să ne străduim să menținem o conștiință curată după ce suntem botezați?

„Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută” (1 Timotei 1:5).

„Deaceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului” (Romani 13:5).

„Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept” (1 Petru 2:19).

Ne va ierta Dumnezeu dacă păcătuim după botez?

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Sau Advocat. Grecește: Paraclet, adică apărător, ajutor.), pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1-2; compară cu 1 Ioan 1:7-9).

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Noi trebuie să ne străduim diligent să nu păcătuim, în special după ce am fost botezați. Dar noi nu suntem ființe perfecte. După cum a spus Pavel: „eu încă nu socotesc să o fi cucerit” (Filipeni

3:13). Deci, când ne pocăim cu adevărat de păcatele comise după botez, Dumnezeu ne iartă la fel cum o face în momentul botezului.

Cheia zace cu atitudinea noastră pocăită din inimă. După ce i-a muștră pe membrii bisericii din Corint pentru anumite atitudini neduhovnicești (1 Corinteni 3:1-4), Pavel i-a lăudat pentru pocăire: „Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; și chiar dacă mi-ar fi părut rău-căci văd că epistola aceea v-a întristat (măcar că pentru puțină vreme) totuși, acum mă bucur, nu pentrucă ați fost întristați, ci pentrucă întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nici o pagubă din partea noastră. În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea. Căci uitate, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta” (2 Corinteni 7:8-11).

Cât de mari sunt milostenia și iertarea lui Dumnezeu?

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână” (Isaia 1:18).

„Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă” (Palm 86:5).

Regele David s-a rugat: „Nu-Ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea, nici de fărădelegile mele; ci adu-Ți aminte de mine, după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, Doamne!” (Psalm 25:7). În alte Psalme el l-a lăudat pe Dumnezeu pentru bunătatea și milostenia i-a arătat-o lui. Din cuvintele lui David, și noi putem să învățăm să apreciem dragostea, milostenia și iertarea abundentă a lui Dumnezeu.

David scrie: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare” (Psalm 103:1-2).

„Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate...Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre dela noi” (versurile 8-12).

David continuă: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână...Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El...pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinescă” (versurile 13-18).

Atât de mare este milostenia lui Dumnezeu încât noi am putea spune de asemenea: „Lăudați pe Domnul, căci este bun, „căci în veac ține îndurarea Lui!” (Psalm 118:1-2).

Un exemplu mișcător de credință

În cartea lui Daniel găsim un exemplu însuflețitor al lui Dumnezeu ajutându-i pe slujitorii Săi credincioși în timp de criză. Trei

prizonieri evrei au fost porunciți de regele Babilonului să se închine în fața unei imagini idolatre sau să fie omorâți. Situația lor nu s-

ar fi putut să fie mai rea. Totuși dedicația lor lui Dumnezeu a fost neclintită. Ei au avut crezut promisiunea Lui de a-i ajuta. Ei au avut încredere în El.

Observă răspunsul lor regelui: „Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns împăratului Nebucadnețar: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:16-18).

Împăratul și-a îndeplinit amenințarea și i-a aruncat în foc. Dar Dumnezeu, miraculos, le-a cruțat viețile. Atunci, cu uimire, regele i-a chemat să iasă din cuptorul încins (versul 26). „Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii, și sfetnicii împăratului s-au strâns și au văzut că focul n-avusese nici o putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se pârliseră, hainele le rămăseseră neschimbate, și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei. Nebucadnețar a luat cuvântul, și a zis: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego,

care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi cari s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” (versurile 27-28).

Acesta și alte exemple biblice ale dragostei și fidelității lui Dumnezeu sunt păstrate în Scripturi ca să ne dea curaj și încredere că El ne poate ajuta în circumstanțele dificile ce se pot ivi în viețile noastre. Oamenii aceștia tineri nu au știut dacă Dumnezeu avea să intervină să le cruțe viețile sau nu. Totuși, ei au fost determinați să-I rămână credincioși indiferent de consecințe. Exemplul lor remarcabil de supunere credincioasă rămâne o inspirație pentru noi astăzi.

Dacă noi îl punem întotdeauna pe Dumnezeu mai întâi El ne-a promis să nu ne abandoneze niciodată. Indiferent dacă El alege să intervină, sau nu, pentru noi când vrem noi, „...El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evreii 13:5-6).

Credință, alegere și dedicație

Care să fie prioritatea noastră principală odată ce ne pocăim și suntem botezați?

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Matei 6:33).

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3).

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24).

Dumnezeu vrea ca noi să ne supunem Lui, și să-I căutăm neprihănirea și Împărăția Lui înainte de orice altceva în viața asta. Dedicatia noastră de a-L servi din toată inima, însă, poate prezenta alegeri dificile. Pavel explică: „...De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniti” (2 Timotei 3:12). Deci, noi trebuie să evaluăm, dinainte, cât de puternică este dedicația noastră pentru Dumnezeu astfel ca să fim pregătiți să facem alegerile pe care El le vrea ca noi să facem.

Promite Dumnezeu să-i ajute pe cei care au încredere în El când ei întâmpină alegeri dificile?

„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Dumnezeu ne spune că „De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea” (Psalm 34:19). Pentru un exemplu excelent al lui Dumnezeu mântuind pe credincioșii Său slujitori dintr-o criză, negreșit să citești „Un exemplu mișcător de credință” la pagina 22).

Cum le răspunde Dumnezeu celor care refuză să se încreadă în El?

„Pentru că au urât știința, și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile mele, și au nesocotit toate muștrările mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor, și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde; dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău” (Proverbe 1:29-33).

Dedicația noastră lui Dumnezeu este necesară (Marcu 8:34-38). El ne spune, „Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa”, - zice Domnul. - „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:2). Răspunsul Lui pentru noi depinde în mare parte dacă noi ne încredem în El, dacă credința noastră în El este solidă. (Negreșit să citești „Cât de importante sunt alegerile noastre?”, pagina 24).

Cât de importante sunt alegerile noastre?

În parabola Sa despre semănător și sămânța, Isus ilustrează că oamenii fac alegeri diferite când aud Cuvântul lui Dumnezeu explicat lor. În parabola aceasta fiecare participant aude Cuvântul lui Dumnezeu. Dar fiecare răspunde diferit la ceea ce aude. Poți citi parabola în capitolul 13 al lui Matei. Isus recită parabola și după aceea explică ce înseamnă.

Mai întâi El explică răspunsul celui pe care Dumnezeu nu l-a chemat încă. „Cînd un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost sămănat în inima lui. Acesta este sămânța căzută lângă drum” (Matei 13:19). El nu înțelege niciodată despre ce este vorba.

Următor, Isus explică trei răspunsuri diferite dela acei care au înțeles mesajul Său – acei cărora Dumnezeu le-a deschis mințile.

Toți trei pricep semnificația mesajului lui Isus, dar fiecare răspunde diferit – și pentru motive diferite.

„Sămânța căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, și-l primește îndată cu bucurie; dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el” (versurile 20-21). Primul lui răspuns este de acceptare cu bucurie. Dar entuziasmul lui este stins repede. Dece? El răspunde la presiunea altora. Pe el îl interesează mai mult să facă plăcerea oamenilor decât a lui Dumnezeu. Lui îi este frică să tulbure apele. Conformarea cu tradițiile și așteptările familiei, prietenilor și a societății este mai important pentru el decât să-l servească pe Dumnezeu. El se ofilește

sub presiune și eventual refuză chemarea lui Dumnezeu.

„Sămânța căzută între spini, este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înecă acest Cuvânt, și ajunge neroditor” (versul 22). Persoana aceasta este întrucâtva deferită. Ea nu este preocupată de părerea colegilor. Dar are totuși o problemă: Ea, de asemenea refuză să-L pună pe Dumnezeu primul în viața sa. Ea este derutată de alte lucruri. Satisfacerea nevoilor personale și menținerea poziției sociale îi consumă interesul, timpul și energia. Ea este prea ocupată servindu-se pe sine. Nu este timp pentru Dumnezeu, astfel,

prin simplă neglijare, el de asemenea respinge chemarea lui Dumnezeu.

„Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șazeci, altul treizeci” (versul 23). Persoana aceasta nu numai că înțelege Cuvântul lui Dumnezeu dar Îl ia foarte serios. Ea îl pune în practică. Ea își schimbă viața! Din toate exemplele din parabolă numai persoana aceasta este aleasă pentru mântuire. Ea îl pune pe Dumnezeu primul în viața sa. Ea se dedică lui Dumnezeu și rămâne astfel. Îi vei urma și tu exemplul?

Dece avem nevoie de Duhul Sfânt?

Putem noi, pe cont propriu, să îndeplinim dedicația noastră lui Dumnezeu?

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

„Isus a zis ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăș că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.” Ucenicii, când au auzit lucrul acesta, au rămas uimiți de tot, și au zis: „Cine poate, atunci să fie mântuit?” Isus S'a uitat țintă la ei, și le-a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (Matei 19:23-26).

La botez noi ne dedicăm viața lui Dumnezeu. Dar, înăuntrul nostru singuri, nu avem nici puterea nici credința pentru a menține dedicarea cum ar trebui. Avem nevoie cu disperare de puterea divină ca să ne ajute în împlinirea minunatei invitații a lui Dumnezeu. Puterea aceasta ne vine ca un dar dela Dumnezeu.

Cum primim puterea dela Dumnezeu?

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi...” (Faptele Apostolilor 1:8).

Așa cum a explicat Pavel: „...Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). El a scris de asemenea, cu mare încredere, „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

Este primirea Duhului lui Dumnezeu, ca botezul, o parte necesară a convertirii?

„„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38).

„Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh” Ioan 3:5-6).

Când și cum ne dă Dumnezeu Duhul Său?

„Apostolii, cari erau în Ierusalem, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt” (Faptele Apostolilor 8:14-17).

Scripturile, prin exemplu, arată că Dumnezeu dă Duhul Său în mod normal celor care sunt botezați când adevărații slujitori ai lui Hristos se roagă pentru ei punând mâinile asupra lor (Faptele Apostolilor 8:14-17; 19:5-6). În Evreii 6:1-2 „punerea mâinilor” este pe lista „adevărurile începătoare ale lui Hristos” care formează doctrinele fundamentale ale Bisericii—indicând că este o procedură pe care noi trebuie încă s-o practicăm.

Când trebuie noi să fim botezați?

Cât de curând a fost Pavel botezat după ce Dumnezeu l-a chemat?

„Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului” (Faptele Apostolilor 22:16).

După ce Hristos i-a apărut lui Pavel pe drumul spre Damasc, El l-a trimis la un om, pe nume Anania, care i-a vorbit cuvintele de mai sus ca Pavel să-și poată recăpăta vederea, să fie botezat și să fie umplut de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 9:17-18). Pavel a fost botezat imediat.

Uneori oamenii amână botezul pentru că ei cred că trebuie să fie făcuți mai întâi perfecți. Alții cred că ei nu au învățat destul. Dar asemenea raționament este incorect. Scripturile înregistrează multe exemple de oameni care, când au auzit adevărul lui Dumnezeu explicat, au văzut nevoia lor de a fi botezați imediat (Faptele Apostolilor 2:41; 8:12, 26-38; 16:30-33; 18:8).

Fiind botezat și primind pe Duhul Sfânt sunt numai începutul unei vieți noi în Hristos. Noi ar trebui să cerem să fim botezați cât de curând după pocăință. Odată ce am înțeles că modul de viață anterior are nevoie de a fi schimbat și noi vrem sincer să-l schimbăm, noi trebuie să avem ajutorul lui Dumnezeu pentru a merge înainte. Noi primim ajutorul acela fiind botezați și primind Duhul lui Dumnezeu.

Cu cine să ne sfătuim pentru botez?

„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10:14-15).

Pentru că botezul este una dintre cele mai importante acțiuni pe care o putem lua vreodată în viața aceasta, trebuie să fim siguri să ne sfătuim cu un minister care este cu adevărat „trimis” de Dumnezeu – un minister care propovăduiește și practică cu credință ținând toate poruncile lui Dumnezeu și înțelege corect învățăturile Scripturilor.

Ce urmează?

Este dincolo de scopul lecției acestea să acopere tot ce face Dumnezeu pentru noi prin Duhul Său. În următoarea lecție, însă, vom examina cum Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, lucrează în cei care s-au pocăit și sunt botezați să transforme caracterul lor să reflecte caracterul Lui sfânt, neprihănit. Vom explora amănuntele cum Dumnezeu continuă procesul de convertire după botez, creând, în slujitorii Săi, *propria Sa natură divină*.

Între timp noi îți sugerăm să pui de o parte timp ca să studiezi cu atenție Evanghelia lui Luca. Relatarea aceasta a veștilor bune ale lui Isus Hristos este concentrată în special, pe învățăturile Lui, legate de pocăire și convertire. Noi sugerăm ca să începi fiecare perioadă de studiu cu o rugăciune. Cere-i lui Dumnezeu să-ți dea înțelegere. Cere-i să te ajute să aplici ceea ce citești în viața ta. După ce ai terminat de studiat pe Luca, noi îți sugerăm să revezi ce ai învățat în lecția aceasta.

Dacă dorești o sfătuire personală, poți contacta biroul nostru cel mai apropiat de tine, pentru informația de cum să te pui în legătură cu un minister credincios al lui Isus Hristos, care servește în zona ta. Toți slujitorii pe cari îi recomandăm noi observă poruncile lui Dumnezeu și sunt bine pregătiți în înțelegerea Bibliei. Ei locuiesc în multe regiuni prin toată lumea. Tu le poți cere sfatul și ghidarea lor gratuit și fără nici o obligație din partea ta.

Pentru informații în plus asupra subiectului acoperit în lecția aceasta, negreșit să ceri următoarele broșuri:

- Care este destinul tău? -- What Is Your Destiny?
- Calea spre viața veșnică -- The Road to Eternal Life
- Cele Zece Porunci – The Ten Commandments
- Tu poți avea credință vie – You Can Have a Living Faith
- Biserica clădită de Isus – The Church Jesus Built
- Transformându-ți viața – Procesul de convertire – Transforming Your Life – The Process of Conversion.

Pentru broșurile tale gratuite, te rugăm să iei legătura cu biroul nostru din țara ta (sau țara cea mai apropiată de tine) de pe lista de mai jos sau le poți coborî de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean.

Chestiuni de ponderat

Întrebările acestea sunt menite ca un ajutor de studiu, să stimuleze mai multă meditare asupra subiectelor discutate în lecția aceasta și să te ajute să le aplici la un nivel personal. Noi îți sugerăm să îți faci timp să scrii răspunsurile tale la aceste întrebări și să le compari cu cele din scripturile date. Te rugăm să te simți liber să ne scrii cu orice comentarii, întrebări sau sugestii despre curs sau lecția aceasta.

- Cum definește Biblia păcatul, și cât de răspândit este el? (1 Ioan 3:4; Deuteronom 10:4; Matei 22:37-40; Romani 3:10-12, 20, 23).
- Sunt unele păcate vizibile în timp ce altele sunt ascunse înăuntrul nostru? (Galateni 5:19-21; Marcu 7:20-23; 1 Timotei 5:24).
- Ce anume înăuntrul nostru ne conduce la păcat? Ce trebuie să facem noi să mânuim și să învingem auto-înșelarea? (Romani 8:6 -8; Ieremia 17:9; Proverbe 14:12; 1 Ioan 1:8-10).
- Ce influențe în afara noastră ne pot ispiti să păcătuim? (Faptele Apostolilor 5:3; Marcu 4:15, 18-19; Matei 13:20-21; Efeseni 2:1-3).
- Este ajutorul lui Dumnezeu necesar chiar să și începem să ne pocăim de păcat și să ne întoarcem la Dumnezeu? (Ioan 6:44; Evreii 4:15-16; Romani 2:4).
- Trebuie ca fiecare să se pocăiască? (2 Petru 3:9; Faptele Apostolilor 17:30; Luca 13:1-3).
- Ce este pocăința și care sunt unele din fructele ei? (Psalm 51:1-3, 6-10; Luca 18:13; 3:7-9; Iacov 1:23-25).
- Dece este important botezul? Ce reprezintă și ce răspundere vine cu el? (Marcu 16:16; Romani 6:4, 11-13, 17-18).
- Fără marea milostenie și har al lui Dumnezeu, este vre-un alt mod de a ne face neprihăniți cu El? (Isaia 59:1-2; Romani 5:9-10; Efeseni 2:8-10).
- Ne face Duhul lui Dumnezeu posibil să îndeplinim dedicația noastră lui Dumnezeu? (Matei 19:25-26; Faptele Apostolilor 1:8; 2:38; Filipeni 2:13).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-945-4636 Fax: 0228-945-4637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Phone și Fax: (+39) 035-452-3573
Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, Stockholm, Suedia
Phone: (+44) 20-8386-8467 Fax: 0046 0142-10340

AFRICA

Africa de Est: Kenia, Tanzania și Uganda:
United Church of God-Kenia
P.O. Box 75261, Nairobi, 00200, Kenia
E-mail: kenya@ucg.org, Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Nigeria: United Church of God-West Africa
P.O. Box 1715, Yaba, Logos, Nigeria
Phone: 234-1-791-8009, E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia și Swaziland:
United Church of God - Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Phone: (02) 226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbawe: P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe
Phone: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 4
5254 -1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-9796